

го і не загодявав сам собі смерті без жадної нагороди за своє діло, а я побіжу до мого батька, щобн дав більшу сити, того злого чоловіка увязнити!

І побігла Зулима з великою радістю, як молода серна до двора царя зі звісткою, що її муж знайшов ся, але зістає в небезпечнім положенню.

— Дай йому сейчас яку поміч, царю! — каже вона.

На ту вість вибіг цар на двір і крикнув грімко на службу, щобн як найскорше бігли до церкви за Зулимою, а сам новоленьки з царицею пішов вільним кроком за ним.

Скоро прибігла служба до церкви.

— Що є? — питає ся Зулими.

— Не питайте ніч, — відповідає Зулима — лиш скоренько вьжіть того розбниаку міністра.

На розказ царівни служба її волю виконала і закнм прийшов цар з женою, вже міністер лежав скований на підлозі церкви.

— Що тут стало ся? — запитав ся цар, побачивши міністра, лежачого в оковах на землі.

— Перечитай отче, — відповідає Зулима — ті таблиці по стінах а довідаєш ся о всім!

Цар зацікавлений читає від першої до останньої, а перечитавши до одинайцятї, що міністер викинув Петра в море, вибухла у його грудях непогамована злість...

— Ведіть — кличе того лотра з сего Божого дому на двір і прикличте зараз менї ката, бо недостойний такий злий чоловік ходити по Божому світовн.

На розказ царя прийшов кат з острим мечем і перед церквою здіїмив міністрози голову з плечий.

Тодї цар припав до Петра і почав його розпитувати о пригодї з міністром, а коли Петро розказав усе, тоді всі пішли до царських теремів, де бесідам і радостн не було кінця...

Тїшилась цар дочкою, зятєм і внучком, тїшилась Зулима мужем, тїшив ся Онуфрійко родичами; але найбільшу радість мав Петро зі своєї дитини, з свого Онуфрійка, котрого перед лїтами лишив маленьким при грудях матерн, а тепер видить вже майже школярем, і дякував що день Богу, що допоміг йому вирвати ся з широкого моря і побачити ще своїх рідних.
